

[Kaanstrup Clemmensen.]

at gå ind i en diskussion om, hvor stor en udskrivningsprocent der bør fastlægges gældende fra 1. januar 1970. Vi er fra det konservative folkepartis side enige med finansministeren i, at det måske endnu er lovlig tidligt at lægge denne procent fast, selv om man vel under udvalgsarbejdet forholdsvis snart må nå til en afklaring herom. Jeg kan dog ikke tilbageholde den bemærkning, at det næsten var rørende at mærke, hvor ivrig den socialdemokratiske ordfører var for, at procenten skulle sættes så lavt som overhovedet muligt; man skulle ned, forstår jeg, i hvert fald under de 90, måske snarere til 85 pct. Det er, som om nøjsomheden hos hr. Grünbaum er blevet noget mere udtalt på disse områder, end den var for blot 1½-2 år siden. Men som sagt: når vi har mulighed for en samlet vurdering af den økonomiske situation og forventede udvikling i 1970 sammenholdt med vurderingen af statens behov, er naturligvis også vi parat til at indgå i en saglig forhandling vedrørende denne udskrivningsprocents fastlæggelse, og vi finder altså her at måtte give tilslutning til selve princippet.

Vi er dernæst også — i høj grad endda — tilhængere af, at lovgivningsmagten tilkendegiver over for borgerne, hvor stor en del af det offentliges indtægter der tænkes tilvejebragt via indkomstbeskatningen. Vi er ganske klar over, at en sådan form for skatteloft ikke gælder statens samlede udgifter og dermed statens samlede indtægtsbehov, men vi mener, at det under alle omstændigheder er værdifuldt — også ud fra ønsket om, at der stadig er et tilstrækkeligt incitament for den enkelte borger til at forøge den produktive indsats — at der fastsættes regler på disse områder. Vi erkender, at det heller ikke er en regel, der er grundlovssikret, og at et eventuelt nyt folketingsflertal derved får en mulighed for enten at ophæve disse regler eller eventuelt at flytte loftet — i givet fald vel opad. Vi fik i hvert fald ikke noget levende indtryk af, at den socialdemokratiske ordfører havde nogen varm sympati for de her foreslåede regler.

Må jeg først have lov at gøre en bemærkning vedrørende 70 pct.s-reglen. Den har vi som bekendt allerede drøftet tidligere i

salen. Den vedrører ikke direkte den forhandling, vi har her i dag. Jeg gør opmærksom på, at i en lang række tilfælde bliver denne 70 pct.s-regel ikke særlig effektiv, al den stund det kun er i det omfang, hvori statsskatten kan nedsættes, der bliver tale om en nedsættelse. Nu forstod jeg, at hr. Grünbaum havde nogen sympati for denne regel, hvis vi kunne nøjes med den. Dengang vi havde den til behandling i salen for nylig, syntes jeg, hr. Grünbaums sympati var til at finde på et meget lille sted.

Må jeg derefter sige vedrørende forslaget om, at der ikke af nogen merindtjent krone skal kunne betales mere i statsindkomstskat, kommunal indkomstskat og folkepensionsbidrag end to tredjedele, at jeg synes, man alligevel skal have en vældig appetit for at fremhæve dette som en urimelig og en asocial bestemmelse. Jeg synes ikke, det er noget i sig selv krænkende, at man siger, at man i hvert fald forbeholder de mennesker, der tjener disse penge, at de dog får lov at beholde en tredjedel af dem selv. Jeg tror tværtimod, man må sige, at det kan være en både forstandig og forsvarelig reaktion fra hele samfundets side netop for at sikre sig, at der er tilstrækkelig mange, der ønsker at løbe en risiko og udvise et initiativ. Jeg går da ud fra, at også den socialdemokratiske ordfører er enig i, at på et eller andet tidspunkt når man i hvert fald — jeg ved ikke, om det er ved 75 pct. eller højere — det stadium, hvor incitamentet til at tjene mere, til at arbejde mere simpelt hen bliver udelukket.

Jeg synes der er god grund til også at give udtryk for glæde over, at det såkaldte skrå skatteloft — altså 105 pct. af den skatteskala, som her foreslås, og som vi kender godt — foreslås indført. Jeg er ganske uenig med hr. Grünbaum i, at det skulle være en asocial foranstaltning. Det må vel netop være et udtryk for, at samfundet må lære at prioritere sine udgifter. Når situationen er den enkle, at samfundets økonomiske ressourcer langt fra er uden begrænsning, så må der ske en prioritering, og jeg tror, det er naturligt og rimeligt, at man netop ved de her foreslåede regler giver et incitament også til lovgivningsmagten, så man i nogen grad ved, efter hvilke retningslinjer denne indkomstbeskatning bør udskrives.